

Aarde, mijn levensmoeder

Ik verlang ernaar
uitgestrekt op oer-moeder aarde te liggen
met mijn hart in overgave naar haar gericht
zodat haar wezen mij op zal nemen en voeden.
Zoals het kind aan de moederborst
gezoogd wordt door de moeder
met levenssappen van een voortdurende stroom
van generaties vrouwen
ter voortzetting van het geslacht.

Aarde jij en ik
wij zijn zo één.
Eenzelfde geboortegrond.
Eenzelfde opdracht.
Laten wij hart aan hart
elkanders harteklop horen.
Jouw aardse grote moederhart
die mij als vrouw geboren heeft laten worden
ter voortzetting van jouw taak.
Laat mij even bij je zijn om gevoed te worden
zodat ik in onze gezamenlijke opdracht
mij volwaardig neer kan leggen
en in staat ben door te gaan.

Ik sta in de lange rijen van vrouwen
die jou dienen in jouw opdracht
de mens de hemel waardig te laten zijn
op aarde in zichzelf.

Zoals jij ons voedt
voed ik met anderen het mens-zijn
met kennis van voorbij het stoffelijk verkeren
om hen uiteindelijk thuis te laten komen.

Laten wij nu samen-Zijn.

Jij die in mij woont en waaruit ik geboren ben.

Mijn lichaam dient jou en zal jou uiteindelijk toebehoren
zoals mijn geest wanneer haar aardse opdracht is neergelegd
haar thuisreis zal aanvaarden naar waar de stof niet meer is.

Laten wij all-één Zijn.

Ik ben in U.

- Marieke de Vrij

uit het boek '[Eenzaamheid als loutering](#)'

